



அப்போது இலங்கை பிரித்தானியரின் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் இருந்தது. அனடர்ஸு கல்டிகொட் ஆளுனராக இருந்தார். எனது தந்தை வீரசிங்கம் அரசாங்க உத்தியோகத்திலே இருந்தமையால், மஹின்று வரூடத்திற்கு ஒருமுறை இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். இதனால் எனக்குப் பல ஊர்களில் வாழும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

1941 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் நடப்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது எனது தந்தை வடமத்திய மாகாணத்தில் உள்ள அனுராதபுரத்திற்கு உத்தியோகபுரவமாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அங்கு பிரித்தானியரால் கட்டப்பட்ட பெரிய பங்களாவில் வாழ்ந்தோம். அந்த வீட்டின் முன் வரூடத்தில் இருந்த பெரிய வளைநிறை வட்டத்திண்களையே சிறு கரங்களால் வளைத்துப் பிடிக்க முடியாமல் தவித்தது இன்னும் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது. ரோட்டைக் கடந்தால் முன்னால் பசுவக் குளம்.

அனுராதபுரத்திலே இருக்கும் போதுதான் எனக்கு தம்பியோ தங்கையோ பிறக்கப் போவதாகச் சொன்னார்கள். எனது தாயின் பிள்ளை பறோக்காக குடும்பமாக கொடுக்க விலுக்கு பயணமானோம். அப்போது எனக்கு மஹின்று வயது தான், எனினும் அந்த ரயில் பயணம் மனதில் அப்படியே பசுமையாக விருக்கிறது. எனது தந்தைமேல் நிலை அதிகாரி என்பதால், ரயில் பயணத்திற்குக் குடும்பத்தில் உள்ள அங்கத்தவர் அனைவரையும் மூதல் வகுப்பில் பயணம் செய்ய பயண ஆணைச் சீட்டு (Railway warrant) கிடைக்கும். பத்து படுக்கை (புரேத்) புகுபண்ணி உல்லாசமாக, பயண அலுப்பே தெரியாத போய்ச்சேர்ந்தோம். ஆயா இல்லாமல் யார் ஏழை பரேயையும் கவனிப்பது, ஆகவே ஆயாவையும் கட்டவே மஹின்றாம் வகுப்பில் ஏற்றி கட்டிக்கொண்டு போனோம். அப்பாவும் அம்மாவும் அதோட நிறுத்தவில்லை. இந்த ஓன்பதோடு இன்னும் நாலு வால்கள் அடுத்த நாலு வரூடங்களாக குள் பிறந்தன. அதாவது பகேக்ரஸ்ட்சின் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி அறியாத காலம் அது. ஆகையால் அந்தக் காலத்தில் குடும்பங்கள் பத்து பதினமஹின்று என்று பெற்றுப் போட்டார்கள். பாவம் அம்மா, சூந்திரவல்லியின் உடம்பு இனியும் தாங்காது என்று கடவுள் முடிவெடுத்ததால் பதினமஹின்றோடு நிறுத்தி விட்டார் போலும்.

பிள்ளைப் பறோக்காக தாய் வீட்டுத் தேடிப் போவது அந்தக் காலம். இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் பிள்ளைப் பறோ ஆஸ்பத்திரியிலே தான் நடப்பெறுகிறது. பிறந்த பரேப் பிள்ளையை அடிக் கடி போய் பாரக் கலாம் தவிர பத்தியச் சாப்பாடு சமகைக் தவேயில்லை. பத்தியச் சாப்பாட்டின் உள்ளி மணம் எங்கள் உடலிருந்து வியர்வையோடு சேர்ந்து தூர்நாற்றமாக வெளியே வரும். அதனாலே அவுஸ்திரேலியர்கள் மத்தியில் எங்கள் மானம் தான் போகிறது என்று பத்திய உணவு தவேயில்லை என்கிறார்கள். நல்ல சத்தாளப் புரதம் நிறைந்த உணவு போதும் என்று சொல்லி மாமிசத்தை நரூப்பிலே வாட்டி பச்சை மரக் கறி வகைகளோடு உண்கிறார்கள். இப்போது இந்த இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் பிள்ளைப் பறோக்குக் கணவராகும் வலையிலிருந்து சம்பளத்தோடு லீவும் கிடைக்கும். கணவர் மார்தான் பிள்ளைப் படுத்த மகராசிக் கு, உணவு சமத்தை, ஊட்டி விட்டு, குழந்தையின் பராமரிப்பிற்கு எல்லா உதவியும் செய்வார்கள். இதனால் அவர்களாக கிடையே அன்பும் நரூக்கமும் கட்டும். என்ன செய்வது, இது 1980 ஆம் ஆண்டிற்கு பிறகு பிறந்த Y generation (வகை) தலைமுறை அல்லவா?

அமதிதியான தலமைமுறையை (silent generation) சேர்ந்த நான் இலங்கையில் பதினமீனாறு உடன் பிறப்புக்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனே. அக்கா அணிந்த உட்கைளை தங்கமைக்களும், அண்ணன் உட்கைளை தம்பிமார்களும், அணிந்து, கிடத்தைகைக் கொண்டு நாங்கள் குடும்பமாக சந்தோசமாக வாழ்ந்தோம்.

என்பெற்றோர் காலத்தில் பணிகள் தங்கள் வீட்டிலும் தங்கள் தோட்டத்திலும் வலை சய்தாரர்கள் தவிர வலைகைக்கு போகவில்லை. என் அம்மாவும் வலைகைக்கு போகவில்லை, அவரே பார்த்துப் பார்த்து எங்களக்கு தவேயானதை சய்தார. எங்களக்கு பொருள் ரீதியான தவேகைக்கு குறைவு இருந்தாலும், அன்புக்குக் குறைவையில்லை. என் அன்னை பதிமீனாறு பிள்ளைகளையும் வட்டமாக இருத்தி சேற்றைப் பிசுந்தை ஊட்டிய அந்த நினவை இப்பகட்ட என் கண்முன் தரிகிறது. இந்த தலமைமுறைக்கோ அம்மா கொடுக்கும் குழையை சேற்று என்ற வார்த்தைக்கே அர்த்தமில்லாமல் போய் விட்டது. சேற்று உண்ணும் பழக்கம் இருந்தால் தானே அதைப் பற்றியும் அதன் அருமையும் தரியும். பரேகர், பீசா, நட்டில்ஸ் எனத் தபேத் தபே விரும்பி சுவைப்பார்கள். ஊம் இதை நினத்தைப் பெருமச்செறிவதை விட வேறு என்ன சய்வது.. பாவங்கள் இந்த தலமைமுறைக்கோ அம்மா இருந்தும் இல்லையே தான். ஏனென்றால் இந்த போட்டிமயமான வாழ்க்கையில் கணவனும் மனைவியும் வலைகைக்குப் போய் சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். குழந்தை பிறந்து ஆறுமாதம் முதல் ஒருநாளின் முக்கால் நேரமும் கிரஷ்ஷில்- Crech தான் வளர்கிறார்கள். அம்மா பிள்ளை என்ற நெருக்கம், அன்பு பிணைப்பு வளர்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. மலேமும் தந்தை சொல்லிக்கமந்திரமில்லை என்பதுதற்குச் சாட்சி நான் வாழ்ந்த அந்தக் காலம். இந்த Y Generation (வலை) தலமைமுறைகள் “டாட் நீங்கள் எந்தக் காலத்திலே வாழ்கிறீர்கள்,” என தாங்கள் சய்வது தான் சரி என விவாதிப்பார்கள். எங்கள் காலத்தில், மத்தேரே, அண்ணன் அக்காவை எதிர்த்துப் பசேக்கட்டாது என்பது சட்டம். ஆனால் இப்போ உங்கள் மனதிற்கு சரி என்று பட்டால் அதை வளையே சொல்லி விடவேண்டும் என்று பள்ளியில் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். எனது குழந்தை பிராயத்திற்கும் எனது பரேப்பிள்ளைகளினதற்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு. இந்த கங்காரு நாட்டிலே வலை தலமைமுறை பிள்ளைகள் பிறக்கும் போது கபீரமதியோடான பிறக்கிறார்கள் போலும். ஒன்பது மாத குழந்தைகள் கட்ட சொல்லிக்கொடுக்காமலே ஐ போனிலே விளையாடுகிறார்கள். சின்னவயசிலே ஐ போன் பாவிப்பது பாதகம் என எண்ணி அவர்களிடம் இருந்து எடுத்துவிட்டால், கைகால்களை உதறிக் கொண்டு வீடே அதிரும் அளவுக்குச் சிசுவர்கள். பதினம வயது வந்ததும் பெற்றோர் இடும் கட்டுப்பாடுகள் அவர்கள் மனதிற்கு சரியென்று பட்டால் ஏற்றுக்கொள்வர் இல்லையேல் அது ஏன் அப்படி என கேள்விகளே விகளே கிறார்கள்.

எனது சிறுபிராயத்தில் கொழும்பு, கண்டி பட்டணங்களில் மட்டுமே மின்சார வளையம் இருந்தது. கொக்கிலுக்குப் போனால் பொழுது சாய்ந்தபின் எண்ணையில் எரியும் குப்பி விளக்கு, அரிகன் லாம்பு என்னும் கட்டி விளக்கு வளையம் சத்திலே தான் எல்லா வலைகளும் நடந்தன. எனக்கு இந்த மங்கலான வளையம் பிடித்திருந்தது. எல்லோரும் லாம்பின் வளையம் சத்தைச் சூற்றியிருப்போம் அதுவே ஒரு தனி சொகுசு - இன்பம் நல்குகிற சுகம். அடுத்த அறக்கைக்குப் போகவேண்டும் மென்றால் லாம்பை கையில் கொண்டு தான் செல்ல வேண்டும். அப்படி இரண்டு பரே போகும் போது அறக்கைச் சுவரில் தரிவது எங்கள் உருவத்தின் நிழல் தான் என தரிந்தும் பயந்து சிசுவருமே ஒரு விளையாட்டாகவிரும்பு தது.

எனது சிறு பிராயத்தில் அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவசர சயெய்தி, அனுப்புவதற்கு இன்றுபோல் தொழில் நுட்பம் வளர்ந்திருக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வீட்டு டெலிபோன் இருக்கவில்லை. முக்கிமாக ஒருவர் இறந்து போனார் என திரைத்து ஊரிலயே இருக்கும் சொந்தங்கள்க்கு அறிவிக்க வேண்டுமெனில் தந்தி மலம் தான் அறிவித்தனர் அவசர சயெய்தியானதால் தந்திக்காரன் நடு சாமத்தில் வந்து கதவைத் தட்டுவான். உடனே துக்கச் சயெய்தி என நினைத்து வீட்டில் உள்ளோர் தவித்துப் போவார்கள். 1958 ஆண்டு மட்டில் தான் கண்டி, கொழும்பு போன்ற சில பட்டினங்களில், வசதியானவர்கள் வீடுகளில் மட்டும் டெலிபோன் பாவிப்பிற்கு வந்திருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சாமுவியல் மோர்ஸ் என்பவர் கண்டுபிடித்த தந்தி எங்கள் நாட்டிற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தான் பாவிப்புக்கு வந்தது. ஆனால் இப்போது இந்த இருபத்தி ஓராம் நூற்றாண்டில் தந்திக்கூப்பதிலாக, மிகவும் நவீன வசதிகளான தொலைபேசி, பக்ஷ் மசின் - fax machine மற்றும் இணையம் என தொழில் நுட்பம் முன்னேறிக் கொண்டு வரவும், தகவல் தொழில் நுட்பமும் முன்னேறி, கையடக்கி போன்கள் பாவிப்பிற்கு வந்து சொடுக்குப் போடும் நேரத்தில் முக்கிய சயெய்திகள், கிசு கிசு சயெய்திகள் சர்வதேசீ தியாக பரிமாறும் நிலை வந்து வாழ்க்கையே இயந்திரமாகிவிட்டது. இந்த இணையக் கண்டு பிடிப்பு உலக சரித்திரத்தில் ஒரு திருப்பு முனையாகக் கருதப்படுகிறது.

நான் முதன் முதலில் அனுராதபுரத்தில், எனச் சகோதரர்களோடு ஆரம்பப் பள்ளிக்கு Buggycart இரண்டு பக்கமும் இருக்கை போட்ட ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் போய் வந்தேன். சில்லும் போது, முகத்தில் மெல்லிய காற்று வந்து மோத, கடந்து போகும் சுகந்தங்கள் நாசியை வருட அதுவும் ஒரு தனிச் சுகம். அது அந்தக் காலம். இப்போது அதிநவீன வசதிகள் கொண்ட கார்களிலும் பஸ் வண்டிகளிலும் பயணம் செய்யும் போது அந்த மாட்டு வண்டி சவாரி தான் நினைவுவருகிறது. அது சிறு பிராயத்து கவலையே இல்லாத வாழ்க்கை, பின்பு இளமையைத் துடிப்போடு இன்பமாக வாழ்ந்த காலம். இன்று இந்த வயதோதிப காலத்தில் நோய்களும் கவலைகளும் நிறைந்த வாழ்க்கைச் சும்மை மனதை பாரமாக அழுத்துகிறது.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து நாற்பத்து எட்டு பெருவரியில் இலங்கைக்கு சுகந்திரம் கிடத்தது. ஒலிவர் குணதிலகா கவர்னர் ஞெனரலாகவும். டி. எஸ் சனொநாயக கா பிரதமராகவும் நியமிக் கப்பட்டனர். அப்போது நான் பற்றேரோரோடு அநுராதபுரத்தில் நாலு வருடமும் கண்டியில் நாலு வருடம் வசித்து விட்டு தாய் மண்ணான யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்டியில் பள்ளிக் கட்டம் பல மலைகள்க்கு அப்பால் இருந்ததால் என உடன் பிறப்புகளும் நானும் பள்ளிக் கட்ட பஸ் சிலே பள்ளிக் கட்டம் போய் வந்தோம். யாழ்ப்பாணத்தில் பள்ளிக் கட்டம் நடந்துபோகக் கட்டிய திரைத்தில் இருந்ததால் நானும் எனக்கு இளையவர்களான மீனற் சுகோதரிகளும் ரிக்ஷா வண்டியிலே பள்ளிக் கூப்போய் வர மீத்த சுகோதரர்கள் பொடி நடையாயாகப் பள்ளி போய் வந்தனர். என பரேப் பிள்ளைகள் தலமைறுகைக்கு ரிக்ஷாவண்டி என்றால் என்ன எனத் தெரியாது. இப்போது மியூசியத்தில் தான் அவர்கள் போய் பார்க்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பள்ளிக் கூப்போவதும் மாலையில் பின் தோட்டத்தில் கிளித்தட்டு, மாங்கொட்டைப் போட்டு கந்தி விளையாட்டு- Hopscotch என விளையாடினோம். விளையாடுவதற்கு வீட்டிலே ஒரு கிரிக் கட அணிக் கு தவேயான நபர்கள் இருந்த போது சிநகீதர்களையோ, அயலவர்களையோ அழகைக் வேண்டியிருக்கவில்லை.. தபைப்பொங்கல், தீ பாவளி, சித்திரை வருடப் பிறப்பு, ஆங்கில வருடப் பிறப்பு, நத்தார்

எல்லாவற்றிற்கும் அரசாங்க விடுதலை கிடக்கவும். அந்தப் பண்புகளைக் கொண்டு சான்றங்களோடு கொண்டாடிய அந்த நாட்களை இப்பநினதைதால் கட்ட என மனம் குளிர்கிறது.

தபைப்பொங்கலுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் வலையாட்களோடு எனது தாயும் சரேந்து, வீட்டின் திரைச்சீலைகளை தயோத்து, வீட்டு முழுவதையும் தண்ணீர் ஊற்றி கழுவிவிடுவார். முன்முற்றத்தை பெருக்கி துப்பரவாக்கி, சாணம் கொண்டு மெழுகி கோலம் போட்டு விடுவார். பொங்குவதற்கு தவேயான மண்பானை, பச்சை அரிசி, பயறு சர்க்கரை, முந்திரி கசுக்கொட்டை, பழம் பாகு வற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கழுவிய வீட்டுக்குள் வைத்துவிடுவார்கள்.

வீட்டுத் தோட்டத்தில் நிற்கும் தன்னை மரத்தில் இருந்து குறுத்தலை வட்டி என மடித்த சகோதரர்கள் தோரணங்கள் செய்து மாவிலையையும் சரேத்து மெழுகின இடத்தைச் சூற்றி அலங்கரித்துவிடுவார்கள். பொங்கல் அன்று விடியற்கால இரட்டில் எழுந்து எல்லோரும் குளித்துவிடுவார்கள். சரியாகவான் கிழக்கில் உதித்து மலே வரவும் புதுப்பானையில் வண்பொங்கலும் சர்க்கரைப் பொங்கலும் பொங்கி முடித்திருப்பார்கள். சரியாகவானுக்கு சீனவெடியுடன் பொங்கல் அமுது படகை கப்படும். தவாரம் பாடி எல்லோரும் சரியாகவானை வணங்கி நன்றியும் கற்றியபின் முற்றத்திலே வாழை இலைபோட்டு எல்லோரும் சாப்பிட அமர்ந்துவிடுவோம். தங்கையப்ப சம்பல், பொரித்த கத்தரிக் காய்க்குழம்பு எல்லாமே முற்றத்து சட்டபிலே சமதை ததுதான். ஆகா அந்த புகைவாசனையோடு வாழையிலையில் போட்டு உண்பதைப் போல அமிர்தமில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். அந்த ருசி அடுத்த பொங்கல் வரவாயில் நீடித்திருக்கும். அப்படி ஒரு பொங்கலை கொண்டாடி எத்தனை வருடங்கள் ஆயிற்று.

கலியாணம் கட்டியபின்னும் கொழும்பு பட்டணத்தில் கணவர் பிள்ளைகளோடு அதேபோல் மகிழ்ந்து திருக்கிறேன். சிட்னிக் குபுலம் பெயர்ந்தபின், பிள்ளைகள் வலையில் இருப்பார்கள் பரேப்பிள்ளைகளுக்கு இதுதான் பொங்கல் என்று சொல்லி காஸ் அடும்பிலே பொங்கிக் கொடுத்து மனதை திறைறிக் கொள்வனே. இப்போ எண்பது வயதில் அதுவும் செய்ய உடலில் சக்தியில்லை.

ஊரிலே எங்கள் குடும்பம் பொங்கல் உண்டகையோடு பொங்கலையும் கட்டிக் கொண்டு, எல்லோரும் சாந்தங்கள் வீட்டுக்கு போவோம். அல்லது எங்களதைத் தடே சாந்தங்கள் வருவார்கள், வருடப் பிறப்புக்கும் தீபாவளிக்கு இதே போல் குதுகலமாக கொண்டாடுவோம். அப்பிச் சாந்தங்களுடன் ஒன்று கட்டும் சந்தோசம் புலம் பெயர்ந்தபின் இல்லையே. மருகா என்ன செய்வது உயிரகை காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக எத்தனை சந்தோசங்களை இழந்து விட்டோம்!

பள்ளிக் கட்ட விடுதலை நாட்களுக்கு என் பெற்றோர் மடித்த பிள்ளைகளை கொடுக்கவில்லை பாட்டா பாட்டி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்து விடுவார்கள். அது ஒரு அழகான ஊர். பரந்த பச்சை பசுவே என்ற வயல் வெளிகள் நடுவில் அரமர நிழலின் கீழ் ஒரு பிள்ளையார் கோவில். அங்கதோன் என்ன சுகம், சந்தோசம். காலையில் எழுந்தவாட்கு குளிர்ந்த கிணற்று நீரில் குளித்துவிட்டு, பின் தோட்டத்து படலையை திறந்து கொண்டு வயற்காட்டு வரம்பு மலே நடந்து பிள்ளையார் கோவிலுக்கு போய்

காலபைப் பிச்சயைகை கண்டுகளிப்பதும், வீட்டு திரும்பும் போது சணல் சடிகளாக்கு பின்னால் ஒளிந்துக் கொள்வதும், ஒருவரை ஒருவர் தடுவதுமாக வந்து சேர்வோம். காலபை உணவுக்குப் பின் பின்முற்றத்து வள்ளை மணலில் கிளித்தட்டு ஆடவோம். அது ஒரு நிலாகாலம்.

1956 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்கா அரசு சிங்கள மொழியை அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டு வந்ததும், அன்று தொடங்கியது நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை. சிறுபான்மையான தமிழர் ஓடக் கப்பட்டனர். எமது இளம் தமிழ் சந்ததியினரின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டது. தமிழர்களான நாங்கள் எங்கள் தாய் மண்ணிலே இரண்டாந் தரக் குடிமக்களானோம். நாலு வருடங்கள் உருண்டோபின். கல்யாணவயது வந்த எனக்கு பொருத்தமான துணையைத் தேடி மணமுடித்து வைத்தார்கள். பதினாறு பருடன் பமைப்பலாய் வாழ்ந்துவிட்டு இருப்பது திரண்டு வருட உறவையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் விட்டுக் கொழும்புக்கு தனிக் குடித்தனம் என வந்தபின் ஒருபுது அனுபவமாக இருந்தது. குடும்பத்தலைவியாக பொறுப்புடன் வாழ்க்கை சந்தோசமாக ஓடியது. பின்பு குழந்தைகள் பிறந்ததும் குடும்பம் இரண்டில் இருந்து ஐந்தாகி பொறுப்புகளோடு வாழ்க்கை இன்பமாக ஓடியது.

சிறீலங்காவில் இனப் பிரச்சனை கடுமிக் கொண்டு போனது. எமது சொந்த மண்ணிலே இனத்துவசே வன்முறைகளுக்கு முகம் கொடுக்க இயலாமல் வேறு நாடுகளை தேடி நேர்ந்தது. அவுஸ்திரலியா எம் குடும்பத்தை அன்போடு வரவற்றது. எமது அடுத்த சந்ததிக் கு ஒரு மனை மையான எதிர்காலம் கிடத்தது என சந்தோசப்பட்டோம். ஆனால் எமது பிர்வீக சொத்தான பண்பாடு, பாரம்பரியம் எல்லாமே காற்றோடு போயிற்று. இல்லலை இல்லலைமலே நாட்டு நாகரீகத்தில் மிழ்கி, தாய் மொழி, எம் பண்பாடு, குடும்ப நெருக்கம் எல்லாவற்றையும் துலத்தது நிற்கிறோம். இதற்கு எமது இளமை சந்ததியை பொறுப்பாகக் குடியாது. ஊரிலே பண்டிகைகளுக்கு சொந்தங்கள் ஒன்று கடுவார்கள். கடுபிகுலாவாவார்கள். இதனால் சொந்தங்களாக்கு இடையே நெருக்கம் பாசம் ஏற்படுகிறது, எமது பண்பாட்டைப் பற்றி அறிகிறார்கள். ஆனால் இங்கு அவுஸ்திரலியாவிலே எங்கள் தமிழ் பண்டிகை நாட்களுக்கு விடமுறை கிடையாது. பிள்ளைகளுக்கு பண்டிகைகளைப் பற்றி அறிய சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகிறது. கல்யாணங்கள் கொண்டாட்டங்கள் வந்தால் சொந்தங்களை அழைப்போம் என்றால், இளம் சந்ததிதனர் எங்களுக்கு அவர்களை தெரியாது, போய் வந்து பழக்கமில்லை என்று சொல்லி தங்கள் நண்பர்களையும், தங்களோடு வலைபார்க்கும் நண்பர்களையும் தான் கல்யாண வைபவத்திற்கு அழைப்பார்கள். அது மட்டுமா சிக்கனம் பார்க்காமல், கிறிபிட் கார்டை விசுக்கி மண்டபம், மண்டப சோபினை, விரும்பு உணவு, இதயாதி இதயாதி என்று எல்லாம் ஒழுங்கு செய்வார்கள்.

ஊரிலே என்றால் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே வீட்டிலே கல்யாணக் களை கட்டிவிடும். கொழும்பு கண்டி காலி என வள்ளியிர்களில் இருந்து சொந்தங்கள் வந்து இறங்கிவிடுவார்கள். கல்யாண வலைகளில் ஒத்தாசை செய்வதோடு பெரியவர் மூதல் குழந்தைகள் வரை ஓரே கொண்டாட்டம் தான் வீட்டுக்குள் பண்களும் பிள்ளைகளும் பாய் போட்டுப் படுக்க ஆண்கள் வள்ளியே கல்யாணத்திற்குக் குப்போடப் பட்ட பந்தலின் கீழ் காற்றோட்டமாக படுத்து உறங்குவார்கள். உறங்க முன் ஊர்க்கதைகள், பழைய கதைகள் கதைத்து மகிழ்வார்கள். அந்த இனிமையான மன நிறைவான இன்பங்களை எல்லாம் துலத்ததுவிட்டோமே! ஊம்!! இவற்றை நினைத்து பெருமச்சுத்தான் என்னால் விட முடியும். அந்த சந்தோசங்கள் திரும்பி வரப்போவதில்லை.

பரேப்பிள்ளைகள் வளர்ந்து வலேகைக்கும் பரோகத்தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் சிறுபிள்ளைகளாக இருந்த போது அவர்கள் வளரப்பில் சுகதுக்கங்களில் பங்கெடுத்த அந்த சந்தோசம் இப்பநினதைதாலும் நடுஞ்சம் மகிழ்ச்சியில் நெகிழ்கிறது அல்லவா. எவ்வளவு பாசத்தோடு பழகினார்கள். இன்றும் பாசத்தோடான இருக்கிறார்கள். ஆனால் இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் வாழ்க்கையின் வகேத்தில் பாசத்தை காட்ட எங்கே அவர்களுக்கு நேரம். கதைதொலைபேசியில் கதைத்து பரேன் பத்திகளின் கரலகைபேரம் என்றால், பதில் குறும் செய்தியாக வருகிறது. குறும் செய்தி அனுப்பினால் உடனே பதிலும் குறும் செய்தியாக வருகிறது. ஆனால் பிள்ளைகளிடமிருந்தும் பரேப்பிள்ளைகளிடம் இருந்தும் பாசத்திற்கும் கவனிப்புக்கும் எந்தக் குறையுமில்லதான்..

இக்கரமை மாட்டுக்கு அக்கரமை பச்சயாகத்தான் தரெயும்.

thevakiek@hotmail.com